

INTERVIEW Versieringen, verjaardagskaarten en voor iedereen taart op honderdste verjaardag

Agatha (100): 'Maria heeft me veel goeds gebracht'

Honderd jaar geleden, op 28 mei 1922 in Julianadorp, werd de tweede dochter van Piet Sinnige en Marie Heddes geboren: Agatha Sinnige en vernoemd naar haar oma Agie Dekker. Vanwege haar memorabele leeftijd hangt Zorgcentrum de Bron zaterdag vol met versieringen en krijgt iedereen een gebakje.

Simone Bruin

Schagen ■ De woonkamer van Agatha Slijkerman-Sinnige staat vol met verjaardagskaarten, en vanaf de bank geniet mevrouw de jarige van de bossen bloemen die zij heeft gekregen. „Ze zijn allemaal zo mooi.” Naast haar op de bank ligt de Bijbel, en op tafel een brief met felicitaties van de koning en koningin.

De Bijbel kan ze helaas niet zo goed meer lezen, haar ogen en ook haar gehoor beginnen te verslechteren. Het doet niets af aan haar geloof dat erg belangrijk voor haar is. Bij Maria brandt altijd een kaarsje. „Als het kaarsje in de nacht uit gaat, dan zet ik hem altijd weer even aan. Het heeft me veel goeds gebracht”, zegt de jarige. Het kaarsje ging dan ook altijd aan bij belangrijke gelegenheden, zoals tijdens een schoolexamen van een van haar kinderen.

Melken

Agatha groeide op op een boerenbedrijf, samen met haar broers en zussen Trien, Piet, Anny, Riet en Antoon. Op 12-jarige leeftijd verhuisde het gezin ze naar de Moerbeek, waar ze niet lang hebben gewoond. Drie jaar later verhuisde de familie naar Obdam. Ondertussen ging ze in Schagen naar de naaischool. Op de boerderij hielp ze haar moeder met brood bakken, en haar vader met het melken van de koeien. „Ik hoefde niet alle dagen te melken, mijn broertjes en zusjes hielpen ook mee. Maar ik wilde het wel graag leren”, vertelt ze. Agatha haalde dan ook haar melkdiploma. Zodra ze de foto van deze dag bekijkt, begint ze te glunderen „Het was een hele eer dat ik mijn diploma haalde, een ander meisje had het niet gehaald.”

Oorlog

Tijdens de oorlog woonde het gezin nog in Obdam, hier was een klein station. Ze kan zich de stroom mensen die op het station binnen kwamen en om eten vroegen nog goed herinneren „Dat was zo erg voor iedereen de oorlog”, zegt ze. In 1940 ging Agatha naar haar oom en tante in 't Zand. Haar tante, met zes dochters, was vaak ziek dus hulp kon ze goed gebruiken. Na twee jaar wilde Agatha eigenlijk wel naar huis, maar haar moeder spoorde haar aan om nog een jaar te blijven. In deze tijd

De honderdjarige Agatha Slijkerman-Sinnige.

FOTO REDMOUSE

„**Ik hoefde niet alle dagen te melken, mijn broertjes en zusjes hielpen ook mee**”

Agatha melkend voor haar diploma.

FOTO AANGELEVERD

ontmoette ze haar toekomstige man Piet Slijkerman. Het duurde even voordat ze verkering kregen.

Na de oorlog ging Agatha naaien voor andere mensen, en op 24-jarige leeftijd ging zij bakken voor een dokter uit Obdam. Dag en nacht zorgde ze bij verschillende gezinnen voor moeder en kind „Ik heb bij ongeveer twintig gezinnen geholpen”, gaat ze terug in de tijd.

Vijf kinderen

In 1951 trouwde Agatha met Piet Slijkerman, 29 was ze toen. „Veel meiden trouwden al toen ze nog maar 19 waren, zo jong trouwen dat vond ik

altijd zonde.” Haar familie verhuisde in 1949 naar Heerhugowaard, hier werd het huwelijksfeest gevierd. Agatha ging samen met Piet in 't Zand wonen, samen kregen zij vijf kinderen, waaronder een tweeling: Anneke, Marian, Arie-Piet, Peter en Carolien.

Ze woonde op boerderij de Stamhoeve aan de Korte Belkmerweg. Toen haar man in 1995 overleed, bleef ze hier nog een aantal jaar wonen met haar oudste zoon. Agatha heeft bijna 50 jaar op de Stamhoeve gewoond, haar oudste zoon Arie-Piet woont hier nog altijd. Regelmatig vraagt ze aan hem hoe het met de

schapen gaat. Aan dezelfde weg woont zoon Peter die er een bollenbedrijf heeft.

Agatha verhuisde uiteindelijk naar Schagen, precies op de plek waar ze op 12-jarige leeftijd naar de naaischool ging. Een kleine twintig jaar woonde ze zelfstandig met daarbij veel hulp van haar kinderen.

Rollen omgedraaid

Op 96-jarige leeftijd verhuisde ze naar Zorgcentrum de Bron, waar haar dochter Carolien werkt. „Het is echt heel fijn om hier te mogen werken en zo dichtbij mijn moeder te kunnen zijn. Mijn zus Anneke komt

ook iedere dag langs”, vertelt Carolien. „De rollen zijn wel omgedraaid, vroeger keek ik toe hij zij aan het bakken was. Nu komt zij tijdens activiteiten bij mij koekjes bakken.” Ondertussen pakt dochter Carolien nog wat te drinken voor haar moeder. „Ze is echt mijn rechterhand”, vertelt de honderdjarige.

„Toen ze hier net kwam wonen, brak ze haar heup, maar we waren er verstoeld van hoe snel ze zich herstelde”, zegt Carolien. „Dat is een van de weinige keren dat ze in haar leven in het ziekenhuis is geweest eigenlijk, haar bezoeken daar valt echt op een hand te tellen. Toch, mam?” Haar moeder knikt. „Ik vind het genoeg.”

Zus Amy

Het verlies van vele familieleden om haar heen weegt zwaar, al haar broers en zussen, schoonzussen en zwagers zijn overleden. Ook haar dochter Marian overleed in 1993 op 38-jarige leeftijd. Haar zus Anny overleed in de coronaperiode. „We waren altijd samen”, vertelt de honderdjarige. Dat ze geen afscheid heeft kunnen nemen van haar zus doet haar nog altijd zeer. Op zondag wordt er nog een feestje gevierd in de Bron met zo'n zestig personen. Onder wie de dochters van haar oom en tante, haar kinderen en ook haar tien kleinkinderen en negen achterkleinkinderen. En heel binnenkort kan ze haar tiende achterkleinkind in de armen nemen.